

Manifest

Preparació: Diòcesi de Vic

COMPROMESOS SOLIDÀRIAMENT A VIURE L'ESPERANÇA

Diu en Joseph Cardijn que cal una gran fe en Jesús de Natzaret per poder mirar la vida cara a cara. Així doncs, és a partir de la nostra fe que avui fem una ullada a la nostra realitat, per fressar-hi corriols i aprofundir en la nostra esperança cristiana.

1. Aquest darrer any i mig hem viscut una situació que mai haguéssim pensat que viuríem. La pandèmia ha entrat i ha modificat radicalment la nostra vida i les nostres maneres de fer. El treball, l'escola dels nostres fills, la família, les nostres relacions socials, les expectatives dels nostres joves, la salut...; tot se n'ha vist afectat.

Hem viscut la malaltia ficada a dins nostre. I també la mort. La desaparició de persones properes ens ha colpejat de forma contundent... Enlluernats amb els èxits de la ciència ens havíem oblidat que la vida-mort és transcendent; sempre ens supera. *Un home ric es va dir: Tens béns per a molts anys; reposa, menja, beu i diverteix-te. No comptava que aquella nit li reclamarien la seva vida* (Lc 12,19-21).

Hem vist al nostre entorn més atur, més precarietat, més aïllament social i la dificultat d'assumir noves situacions que no esperàvem; situacions que generen incertesa, frustració...

També hem vist com aquestes situacions no afectaven per igual tothom, sinó que s'ha acarnissat en les persones i grups més febles, més vulnerables: els infants, les persones més grans, les dones, les persones delicades de salut...

I tot això ha esdevingut quan, com a col·lectivitat, no ens havíem refet de la crisi de 2008, que ens va deixar una herència de major desigualtat, de més precarietat, de més individualisme, de més extensió de la pobresa i d'una debilitat més gran de l'estat del benestar per fer-hi front.

Alhora hem viscut els efectes del canvi climàtic, primerament en l'augment de les temperatures que ha encès els boscos de manera incontrolable. Després han vingut temporals i torrencades inusuals, que han deixat els camps i els camins ben aixaragallats.

També la guerra s'ha manifestat a l'Afganistan en tota la seva cruessa. L'ocupació militar nord-americana durant 20 anys no ha generat cap espai de convivència. És la contradicció dels anomenats *exèrcits per a la pau*.

I hem vist astorats com els tribunals de Justícia dicten sentències segons els seus interessos de partit, renunciant a exercir la seva funció amb discreció i equitat. Tal com ha dit el papa Francesc: "Espanya no s'ha reconciliat amb la seva història".

Evidentment, tota aquesta situació tan complexa ha afectat l'ACO com a organització, i també a tots nosaltres, les persones que en formem part, tant personalment com a les nostres famílies i amistats.

2. Jesús va ser coherent fins al darrer moment. Feia pocs mesos que havien matat a Joan, i Jesús era conscient del perill que l'assetjava si continuava empenyent la irrupció del regne de Déu. Li hauria estat fàcil evitar la mort; només calia diluir un xic el seu missatge; o potser fugir. Per altra banda, coneixia els contactes de Judes amb el Sanedrí, i que els apòstols es barallaven per veure qui seria el primer. El panorama no podia ser més desolador. Tot el que havia fet per implantar el Regne de Déu podia anar-se'n en orris. Es necessita molta confiança en Déu per posar-se a les seves mans, quan tots els indicadors són negatius. Jesús ho va fer.

Nosaltres, com a moviment d'Església, hem estat atents a saber mirar la realitat del nostre món, a viure-hi immersos i a compartir la nostra vida en aquest context nou de patiment i d'incertesa. Però també a saber mirar on hi ha esclatxes d'esperança, per aprofundir en el missatge de Jesús, per fer créixer la nostra fe i per donar una resposta compromesa i compartida tant personalment com col·lectivament. A aquesta tasca ens hi han ajudat les revisions de vida proposades i programades que els equips hem anat fent, tot i les dificultats en què ens hem trobat en el nostre dia a dia.

I malgrat la duresa de la situació viscuda aquest any i mig passat, la realitat

ens ha fet veure tres coses que tenen una estreta relació amb l'Evangelí. Coses que ja sabíem però que pel ritme frenètic del dia a dia, pels reclams constants d'una societat egoista i idòlatra de l'èxit individual i per la propaganda consumista, algunes vegades hem oblidat o almenys hem passat a un segon terme:

La interdependència. Hem constatat que tots depenem els uns dels altres, tant a nivell proper, és a dir, a escala familiar i veïnal, com a nivell global. Aquesta interdependència és absolutament contradictòria amb l'individualisme i amb el concepte d'autosuficiència.

La consciència de la vulnerabilitat. Hem tendit a pensar que tan sols som vulnerables en algunes etapes de la nostra vida, i que només són vulnerables uns sectors socials dels que hem tendit a sentir-nos aliens. Ara, de sobte, hem descobert que tots som vulnerables i que en qualsevol moment podem passar d'una situació de benestar a una situació de vulnerabilitat, tant per motius laborals, com per falta de salut o per manca dels serveis que necessitem per viure. Aquesta constatació ens fa molt més humans i solidaris, i qüestiona la temptació que tenim col·lectivament de culpabilitzar els vulnerables de la seva pròpia situació.

I en tercer lloc, la **necessitat que les cures** es situïn al centre de la nostra vida personal i col·lectiva. Hem vist la importància de tots els sectors professionals que es dediquen a les cures i dels serveis públics essencials. La salut, l'ensenyament, l'atenció a les persones més vulnerables, la neteja, la distribució i venda d'aliments..., tasques exercides fonamentalment per dones. I hem constatat la importància de feines que com a societat hem menystingut i fins i tot menyspreat.

També hem de reconciliar-nos amb la natura i tenir-ne cura. Hem de passar d'una societat que gira al voltant del diner i del benefici, i en la que l'únic criteri de rendibilitat és l'econòmic, a una societat que cal que tingui com a columna vertebral la cura de les persones i del nostre entorn natural.

3. Finalment, tots els que formem part de l'ACO ens sentim compromesos solidàriament a viure l'esperança i ho volem fer per mitjà de recuperar i enfortir la comunitat.

La revisió de vida, la realitat de la pregària i el fet de compartir les nostres reflexions als grups i equips del moviment ens han d'ajudar a donar resposta al repte de viure l'esperança en aquest moment de confusió i de molta incertesa.

I també a trobar pautes de comportament que facin realitat la llavor d'una nova vida a la que estem tots cridats com a fills de Déu.

Aquest és el principal repte al que, com a membres de l'ACO i de la Pastoral Obrera, hem de donar resposta.

Hem de tenir la força col·lectiva suficient per re-fer, per re-construir la comunitat tant a nivell proper (família, amics), com a nivell de xarxes de veïns (la parròquia, els nostres veïns, el barri o el poble, el propi moviment), i també en la lluita pels serveis públics, la recuperació de tot allò que ens és comú com a germans que som...

També a nivell global, concretant com cadascú cregui convenient el sentit de la fraternitat universal i el compromís per la cura de la natura.

Dimarts, 12 d'octubre de 2021